

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Udrag fra Til Marie.

Citation: Richardt, Chr.: "Samlede Digte. Tredje Deel.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Tredje Deel.*, 1895, s. 260. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt03-shoot-idm140152134379312/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Tredje Deel.

Tak for Skjærmen!

(Til Marie, Novbr. 1888.)

Tak for Skjærmen med de ranke Siv,
som for Lysskjar skaanet har mit Øje!
Tak end meer for Kjærlighedens Møje
med at skjærme mig mit Stilleliv!
Mine Sager — vore kjære *Børns* —
alle Sager skjøtter Du — selv *Søren's*!

Du er Hjemmets gode sunde Salt,
og Du træffer just den rette Tone
til som Digterviv og Præstekonc
meer og meer at dele med mig Alt!
For hvert Aar der gaar, alt meer Du bliver
mig min Hører, Kritiker og Skriver!

Hastig fremad skrider Tidens Elv,
Gud kun veed, naar Styrtningen sig nærmer —
min Marie, Tak, at Du mig skjærmer,
stundum mod det Onde i mig selv!
Tidt var Skjærmen Du, og jeg kun Sivet
— Tak for hver en Solskinsdag i Livet!

Til Marie.

(Med en Psalmebog. Octbr. 1889.)

Modtag en Psalmebog, en ny,
for den som nu er af de slemme,
men som i Kirken og herhjemme
saa tro har tjent ved Kveld og Gry.

Som seent i Høst Kastaniens Blad
nu Bogens falder ud i Klynger —
det er paa Tide, at den synger:
»Lær mig, o Skov, at visne glad!»

Og dog den gjemte paa en Skat
af Kingo's, Brorson's, Grundtvig's Psalmer,
der ikke visner eller falmer
og ej som Løv henvejres brat:
lig Roserne fra Jericho
de altid atter ud sig folde,
hvor ikke Hjerterne blev kolde
for Kjærlighed og Haab og Tro.

Den Skat, den finder Du igjen,
og for hvert Aar, hver Dag og Uge
forstod Du bedre den at bruge
og bedre at forrente den —
saa tag den i dens nye Skrud,
og gid — som nu — naar Skoven falmer
vi trænge maa til *Takke*-Psalmer
for idel Miskundhed fra Gud!

Thi Aaret, som løb hastig rundt,
har, med sin enkle Hverdags-Sage,
kun bragt os lykkelige Dage —
saa meget Godt! saa lidet Ondt!
Saa kom, min allerbedste Ven,
og lad os hjælpes ad at *takke* —
thi selv om det gaar ned ad Bakke,
det gaar dog mod Foryngelsen!